तेन क्रमेण च असंख्याः फणिनो ऽत्र क्षयं गताः,
अहं च शङ्खचूडाख्यो नागो, वारो मम अद्य च । 208
अतो ऽहं गरुडाहारहेतोर् बध्यशिलाम् इमां
मातुश् च शोच्यतां प्राप्तो नागराजनिदेशतः । 209
इति तस्य वचः श्रुत्वा शङ्खचूडस्य दुःखितः
सान्तःखेदः स जीमूतवाहनस् तम् अभाषत । 210
अहो किमपि निःसत्त्वं राजत्वं वत वासुकेः,
यत् स्वहस्तेन नीयन्ते रिपोर् आमिषतां प्रजाः । 211
किं न प्रथमम् आत्मा एव तेन दत्तो गरुत्मते,
क्लीवेन अभ्यर्थिता का इयं स्वकुलक्षयसाक्षिता । 212
उत्पथ्य कश्यपात् पापं तार्क्ष्यो ऽपि कुरुते कियत्,
देहमात्रकृते मोहः कीदृशो महताम् अपि । 213
तद् अहं तावद् अद्य एकं रक्षामि त्वां गरुत्मतः
स्वशरीरप्रदानेन, मा विषादं कृथाः सखे । 214
तच् छ्रुत्वा शङ्खचूडो ऽपि धैर्याद् एतद् उवाच तं,
शान्तम् एतन् महासत्त्व, मा स्म एवं भाषथाः पुनः । 215
न काचस्य कृते जातु युक्ता मुक्तामणेः क्षतिः,
न च अप्य् अहं गमिष्यामि कथां कुलकलङ्कितां । 216
इत्य् उक्त्वा तं निषिध्य एव साधुर् जीमूतवाहनं
मत्वा गरुडवेलां च स क्षणान्तरगामिनीं । 217

Digitized by Google